

Til Folketingets Sundhedsudvalg
Formand Preben Rudiengaard

Risskov den 27. november 2010

Angående: Lovforslag om Teddy Øfeldts optræningsvirksomhed. *Bilag til L46.*

Undertegnede Carsten Funding, Permelillevej 19, 8240 Risskov tillader sig hermed at henvende sig til medlemmerne af Folketingets Sundhedsudvalg, da jeg mener, at jeg har vigtige informationer, som kan støtte dette udmærkede lovforslag om Teddy Øfeldts optræningsvirksomhed.

Min baggrund for at kunne skrive dette er følgende:

1. Far til en svært handicappet datter, 43 år, spastisk lammet, oligofreni og epileptiker samt stendanner i nyrene.
2. I en årrække formand for Kredsforeningen i Østjylland under Spastikerforeningen og medredaktør på foreningsbladet.
3. Haft i over 30 år et venskabeligt samarbejde med Teddy Øfeldt og hans medarbejdere.

Angående: Pt. 1.

Efter ca. 1 års ægteskab kom min datter til verden ved en meget vanskelig fødsel på Fødselsstiftelsen i Århus. Hun var svært hjerneskadet.

Efter mange indlæggelser gav neurologerne en sørgelig prognose for hende. Hun ville næppe blive voksen, skulle det ske, ville 30 år være den absolutte grænse for hendes liv. Man bevilligede dog lidt fysioterapi, men det havde slet ingen effekt.

I forbindelse med mit arbejde for Spastikerforeningen afholdt vi et foredrag på universitetet i Århus, hvortil Teddy Øfeldt og nu afdøde meget kendte børneneurolog fra Rigshospitalet Professor dr. med Preben Plum var talerne.

Efter dette opstod et venligt forhold til Teddy Øfeldt, som tog min datter i behandling. Ved dagligt ophold i en uge i Øfeldts træningslokale lærte vi øvelser til hjemmebrug. Siden kom Øfeldt eller en medarbejder på hjemmekonsulentbesøg, så øvelserne dels kunne korrigeres og dels videreudvikles.

Vi trænede hende hver dag på en speciel konstrueret bænk sammen med andet specialudstyr ca. 1 time i omkring 8 år. I dag trænes hun med større tids mellemrum og mindre intensivt.

Udviklingen ændredes brat, hun trak vejret bedre og hun bevægede sig bedre. Hun er fremdeles handicappet, da der mangler en del hjernevæv, hendes epilepsi er næsten væk, hun er vågen og opmærksom, og hendes nyre bliver nok ikke ringere. Hun kommer dagligt på daghjem, hun er 43 år og praktisk talt aldrig syg.

Jeg er opmærksom på, at denne "solstrålehistorie" aldrig videnskabelig set kan være noget bevis på Øfeldts behandlingsprincipper som den eneste rigtige, men for os er det glædeligt, at hun hverken er stiv og skæv, og det motiverer os og andre forældre, som kommer i en lignede situation.

Angående: Pt. 2.

Som mangeårig formand for Kredsforeningen for Østjylland, medlem af hovedbestyrelsen, kompetent medlem af Loge- og Specialistrådet og medredaktør på medlemsbladet "Spastikeren", undlod jeg ikke i skrift og tale at anbefale Øfeldts optræningsvirksomhed. Dog med svingende held, idet min landsformands holdning til dette nye var noget rigid. Man frygtede også fysioterapeuterne, som man gerne skulle have et godt forhold til.

Hvad fysioterapeuterne angik, så bekæmpede de i sin tid Øfeldts virksomhed med næb og klør, og denne kamp nåede periodevis barnlige højder. Det var nok ikke brødnid for der var nok patienter, med snarest hellig professionel stolthed. Man kunne have ønsket sig et samarbejde til fordel for patienterne. Denne strid er i dag nærmest brændt ud.

Angående: Pt. 3.

Hvad ved jeg nu efter de mange års uformelle samarbejde med Øfeldt?

Øfeldt videreudviklede og omformede teorier om bodybuilding, som han som ung mand dyrkede, ligesom andre unge gør. Ved tilladelse fra sundhedsmyndighederne trænede han to unge spastiske mænd og kom i forbindelse med tidligere omtalte Professor Plum, som drev CP-klinikkens optræningsvirksomhed på Rigshospitalet.

De to højt begavede personer havde meget at tale om og vise hinanden, dog ikke sådan, at Professoren belærte Øfeldt, og med tiden synes det som om Plum kom i centeret som interesseret gæst.

Øfeldt knyttede mange særligt lægelige specialister til Centret, som underviste personalet og efterhånden under Øfeldts ledelse opbyggede en uddannelse.

Der føres omhyggelig journal og de enkelte patienter filmedes før, under og efter behandlingsforløb for dokumentation over behandlingseffekten. Dette bruges siden hen i forskning, og der er fremkommet artikler i lægevidenskabelige tidsskrifter.

Ved starten af en patients behandlingsforløb efter lægehenvielse med diagnose og evt. røntgenbilleder foretages en grundig undersøgelse. Derefter behandles patienten efter Øfeldts principper, og den individuelle behandlingsmetode iværksættes.

Det viser sig, at der generelt er mange gode behandlingsresultater, især hvad angår akutte svære rygsmærter, men også de handicappede med neurologiske skader forbedres betydeligt i et behandlingsforløb, som naturligvis er længere.

Det må være forståeligt, at dette vigtige pionerarbejde bør føres videre og udvikles. Lovforslaget kan være et skridt på vejen, men Øfeldts principper bør indgå som en disciplin ved relevante uddannelser og bør udbredes i centre og offentlige behandlingssteder landet over. Ellers bliver Øfeldt indsats kun en parentes i sundhedssystemets udvikling, og det vil være til skade for de mange patienter i Danmark, som netop har gavn af behandlingsprincipperne.

Dette lovforslag, som jeg varmt kan anbefale, er et skridt i den rigtige retning.

Carsten Funding

P.S.

Efter at have set 1. behandlingen i Folketinget på TV, kunne jeg forstå, at kommunernes evt. transport af patienter var så stort et problem, at det måske kunne stoppe lovforslaget.

I virkeligheden kan det dreje sig om liv og skæbne for svært handicappede, hvis de ikke selv har råd til den for dem kostbare transport til et Øfeldt Center.

Det burde ikke være et problem, for hvis man gennemfører lovforslaget slipper kommunerne for betalingen, der overføres til regionerne, som arbejder med langt større budgetter.